

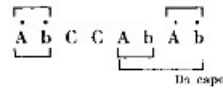
Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 493. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139954349296/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Til digtets sjældne klangkønhed — lad mig nøjes med dette som sidste eksempel på den verskunst, der er lykkedes for Brorson — bidrager mange andre faktorer. *Rimslægningen* (jeg noterer store bogstaver for kvindelige rim, små for mandlige, overprykkede for identiske):

er højst original, uden at være kunstlig, i sin blide spænding. De tre gangse arter: det parrede (CC), det flettede ($\overline{A}bAb$) og det omsluttende rim ($\overline{b}CCb$) er sådan kombineret, at et fletrim overskæres og bruges til omslutning af parrimet, hvorefter den opståede spænding udlignes af da capo-delen, der falder til ro i et fletrim sammen med strofens to slutlinier.

En anden faktor er de udsøgte og fint ordnede *vokalklange*. Vi møder dem allerede i »Den yndigste rose«s (10) tyste, rundede rimlyd med de glidende konsonanter (pøde ~ groede, øde ~ døde ~ søde ~ grøde, fryde ~ bryde, sieder ~ græder). Her (i Sv. 1) er vokalfarverne bredt ud over hele strofen; det er, som om de fremkalder sig selv i nye varianter ned igennem digtet, ikke i hårde, blanke indrim, men som en anelse eller duft.

En tredje faktor er *rytmekarakteren*. Barokprosodikerne kaldte håndfast et vers stigende (jambisk), når det begyndte med let stavelse, og dalende (trokæisk), når det begyndte med tung¹⁾. Endnu hos Kingo kan det være svært at høre en rigtig rytme-forskel i versenes indre. »Nu finder solen op« og »Blud nu op i Jesu navn« skrider frem med omtrent samme energi. Men i den første Svanesang: »Livet med sin brudeskare« synes den nye, sarte »dalende rytme« at være bevidst udarbejdet²⁾.

Når alt dette er nævnt om Brorsons verskunst, mangler dog det sidste og væsentligste, noget, som tilsyneladende ikke er stiliseret, men som alligevel bliver en enhed, nemlig hans *udtryk*.

¹⁾ Danske metrikere I, 223 f., II, 264 ff., 277 ff.

²⁾ H. om dette problem, som endnu ikke har fundet nogen gyldig forklaring, min afhandling »Metriske grundspørgsmål« (Da. studier 1952, s. 84 f.).